

(1933 -)

HASAN OKUR

Hasan Okur 1933 Nevşehir-Nar doğumludur. 10 sene kadar astsubay olarak orduda görev yaptıktan sonra Diyanet İşleri Başkanlığında çalışmaya başlamış ve oradan emekli olmuştur. Görev yaptığı Ankara, İstanbul, Edirne ve memleketi Nevşehir'de Risale-i Nur hizmetlerinin ilk hâdimlerinden birisidir. Bilhassa Edirne ve Nevşehir'de Nur Tohumlarını serpen saffi evvel bir ağabeyimiz, bir büyüğümüzdür.

Şimdi Nevşehir'de ikamet eden Hasan Okur, üç defa Üstad Bediüzzaman Hazretlerini ziyaret etmiş, görmüş ve konuşmuştur. Bu üç ziyaretin hikâyesini yatısı namazından sabah namazı vaktine kadar -saatlerce sorular yönelterek- bütün teferruatıyla kendisinden dinledik. Kamera çekimleri ile tespit ettik. Hasan ağabeye başka sorular da sorduk... Tarihçe-i Hayatta bulunan İbrahim Canan'ın çektiği tarihî fotoğraf karesinde Hasan Okur ağabey de vardır. Orada siması ebedileşmiştir...

Hasan ağabey hatıralarını anlatırken bize sık sık şunu söyledi: Her ağabeyin kendi meşrebince farklı hizmetleri vardır. Hepsi de kıymetlidir ve birbirini tamamlar. Diğerlerinden ayırmamak lazım...

Hatıralar yazılıp düzenlendikten sonra kendisine gönderilmiş ve tashih ettirildikten sonra teyidi alınarak yayınlanmıştır.

Hasan Okur Anlatıyor:

1933'de Nevşehir'e 1,5 km. mesafede bulunan Nar kasabasında doğdum. Nar kasabası şimdi şehrin içinde kaldı. 1951 Sanat Okulu Marangoz Bölümü mezunuyum. Sanat Okulunu bitirdikten sonra aynı yıl Ankara'da, TBMM'de marangoz kalfası olarak çalışmaya başladım. Bir işçi yevmiyesi 3 lira iken ben mesailerle birlikte 10 lira alıyordum.

1953'de Astsubay okuluna gittim. 1955 sonunda Ankara Muhabere Ana Tamir Fabrikasında astsubay telsiz teknisyeni olarak göreve başladım. Orduda 8-10 sene hizmet ettim. 1963 yılında İstanbul Hadımköy'e, 1964'de de Edirne'ye tayinim çıktı. Radar cihazlarının elektronik beyinlerinin tamir işlerine bakıyor ve kıymetli bir eleman olarak görülüyorduk... Namaz kıldığımız, Risale-i Nur okuduğumuz bilindiği halde o noktadan bize ilişmiyorlardı. 1964 sonunda mecburi hizmet bitti ve askeriyeden ayrıldım. Askeriyeden ayrıldıktan sonra Ankara Yıldırım Beyazıt Lisesini ve İmam Hatip Okulunun fark imtihanlarını vererek diploma aldım. 1965'de memleketim Nevşehir'de radyo tamir dükkânı açarak elektronik tamir işleri yapmaya başladım.

1966'da beni ısrarla Ankara'ya davet ettiler. "Diyanette mühim kadrolar var, senin gibi güvenilir elemanlara ihtiyaç çok, müracaat et..." dediler. İbrahim Elmalı -tefsir sahibi olan Elmalı değil- Diyanet İşleri Reisiydi o sırada. Gittim, Diyanete bir dilekçe verdim; Teftiş Kuruluna tayinim çıktı. Kısa bir müddet sonra da Teftiş Kurulunda Şef oldum. Edirne'de görev yaparken Reis Muavini Yaşar Tunagür hocayı tanıyordum zaten; o zaman Edirne Müftüsüydü. 1981 yılının sonunda, 1979 yılından beri görev yaptığım, Diyanet

İşleri Başkanlığı Eğitim Dairesi Müdür Muavinliğinden emekli oldum. 1985 yılından 2002 yılına kadar 17 sene kırtasiye esnafı olarak çalıştım. Şu anda Nevşehir'de ikamet ediyorum.

Eski hayatımda da hiçbir kötü alışkanlığım yoktu. Sabahlara kadar kitap okuyan birisiydim. Çocukluğumda Hz. Ali kitaplarını okurdum. Hatta o kıtlık döneminde babam bana, 'oğlum sana elbise alalım' dediğinde, 'baba sen bana Hz. Ali kitaplarından al' demişimdir. Babam elbise yerine 30 kuruşluk kitap almıştı o zaman.

Ankara'da Meclis binasında marangoz olarak çalışırken, 1952 senesinde, Hacı Bayram Camiinde gençler bir mevlid okudular. Ben hafız olamadığımdan ve böyle sesim de olmadığından dolayı şadırvanın başında hüngür hüngür ağlamıştım. 19 yaşındaydım... Çok ağlamıştım amma... Fakat şimdi Allah'a binlerce kere şükürler ediyorum ki, Kur'anı, Risale-i Nur vasıtasıyla satırlarıyla değil, manasıyla hemhal etti bizi...

ATIF URAL VE MUSTAFA SUNGUR İLE CEBECİ'YE KADAR YÜRÜDÜK

Risale-i Nur'u ve Üstad'ı ilk defa 1953 senesinin başında, Ankara Hacı Bayram civarında katıldığım bir sohbet esnasında duydum. O zaman bir hoca efendi, "büyük bir âlim olan Bediüzzaman'ın 12 cilt kitabı varmış" dedi. Aslında onun da eline geçmemiş... O kadar duymuş oldum... Bu kitapları çok aradım fakat bulamadım. Ama bu ismi de hiç unutmadım...

Sene 1955... Ankara'da astsubaylık görevimi yapıyorum... Halen İstanbul'da yaşayan Hüseyin Küleci isminde bir er, bir kitap verdi bana. -Biz beraber camiye gidiyoruz ya o cihetle yakınlık kurmuştuk- Verdiği kitap, Eşref Edip'in hazırladığı küçük Tarihçe-i Hayat... Ben o kitabı bir Cumartesi Pazar hiçbir yere çıkmadan okudum. Oradan Üstad Bediüzzaman'ı, Risale-i Nur'u ve talebelerinin kim olduğunu, ne yapmak istediklerini, iman meselelerini, küfr-ü mutlak meselelerini öğrendim. O gece Üstad, Fatih Camiinde dua ederken çekilmiş fotoğrafı vaziyetinde rüyama girdi. Elini öptüm. Üstad da benim vücudunu görmediğim bir zatın elini öptü. O el'de Üstad'ın dudak izleri vardı. Ben de öptüm o izleri. O eli Risale-i Nur'un Şahs-ı Manevisi olarak yorumladım rüyamda ben. Demek ki şahs-ı manevi ile yapılan hizmetleri alkışlıyordu Üstad. Sonra aynı genç Gençlik Rehberi'ni verdi, hemen okudum.

Bir gün Ankara Ulus meydanında rastladım Hüseyin Küleci'yi. Bana, "gel seni bir yere götürüyüm, orada avukatlar, hâkimler, binbaşılar var" dedi. Ben de fazla alışkın olmadığımda o gün sinemaya gitmek istiyordum. -O zamanlar filmlerde şimdiki müzahafat yoktu- Fakat O çocuğun fikri ağır bastı, Mamak'a gittik... Hukuk Fakültesi ikinci veya üçüncü sınıfta okuyan Mustafa Türkmenoğlu'nun kaldığı yermiş. Küçük bir evdi orası. Türkmenoğlu bize 4. sözü okudu. Bu arada bir çorba yaptı. Gözümüzün önünde tırnak kadar bir yağ, domates, maydanoz ile halletti, çorbanın içine bıraktı. Yarım francala bir ekmek benim önüme koydular. Ama çorbanın içinde tane diye bir şey yok... Su... Fakat ben hayatta bir daha o lezzeti bulamadım... Bu lezzeti bir daha yakalayamadım... Ya ben çok açtım veya Risale-i Nur'un kerameti...

Orada rahmetli Atif Ural, Sungur ağabey ve havacı bir Üst Çavuş olan Hüsameddin Turgut diye benim Nar Kasabamdan birisi daha vardı. -O vefat etti- Hepsiyle yeni tanıştık. O gece dersten çıktıktan sonra, sağ tarafımda rahmetli Atif Ural, diğer tarafımda Sungur ağabey olarak Cebeci'ye kadar beraber yürüdük. Yolda bana iman hizmetinin ve Risale-i Nur'un ehemmiyetini, bu zamanın bozuk ideolojilerini anlattılar.

Sonra Atif ile beraber, Ankara Samanpazarı Semtinde Uucanlar Caddesinde bir dersane vardı, oraya devam etmeye başladık. Artık Risale-i Nur'u beraber inceleyerek okumaya başlamıştık. Gece yürümleri Atif'la çok kere daha devam etmiştir. Atif Ural'ın çok güzel meziyetleri vardır ki buraya sığmaz... 1956'da Üstad'ın emriyle yeni harflerle Risalelerin tab işini ilk başlatan Atif Ural'dır. Bu tab işinde ben de tashih ve forma kırmada yardım ediyordum.

ÜSTAD'I ASKERİ ARAÇLA DURDURDUM

1957'de Ankara'dan Eskişehir'e radar tamiri için görevli olarak gitmişim. Hulusi ağabeyin Eskişehir'de Necati isminde Hava Başçavuş bir oğlu vardı. Onun için O da Eskişehir'e gelmiş... 12 gündür akşamları onun derslerine devam ediyorduk biz.

O sırada Üstad, Hulusi ağabeye "ölmeden gel görüşelim" diye bir mektup yazmış. Meşveret edildi; "Ağabey sen Emirdağ'ına gitme, Üstad on beş günde bir buraya gelir" dendi. O da meşverete uydu. Burası çok önemlidir; O, meşverete uydu...

Kasım ayındayız. Bir dersten sonra üstadın şoförü Mahmut Çalışkan geldi. Ben Bayram Ağabey sanmışım onu. Daha yeni tanışıyoruz ya... "Yarın Üstad Eskişehir'e geliyor" diye Hulusi ağabeyi aldı gitti. Ben de gitmek istedim amma Hulusi ağabeyi yalnız aldılar gittiler. Ben daha Üstad'ı hiç görmemişim... Çok heyecanlandım, sabahı zor ettim...

Sabah namazından sonra gelirmiş Üstad. Biz radarcı olduğumuzdan ve tamirat için geldiğimizden dolayı emrimize muhabere dairesinden bir araç vermişlerdi. Sabahleyin Kanlıpınar tarafına benim askerî araçla gittim. Yanıma Üstadı görmek isteyen sivillerden de almışım. Şoförümle beraber tam olarak dolmuştu jip. Hava sisli, 10 metre ilerisini görmek zordu. Ben askere "kiremit renginde bir araba gelecek, gördüğünde durması için sinyal ver" diye tembih ettim önceden. 35 kilometre kadar gittikten sonra, Üstadın arabasıyla karşılaştık. Asker aynısını yaptı. Bizim arabadan sinyal verdik durması için. Üstad'ın arabası şöyle durdu, biz de şöyle durduk. Tabi o zaman daha hem yeniyiz hem de cahiliz. Görüşmek sevdasıyla durdurduk üstadı. Şimdi düşünüyorum da; ben resmî elbiseliyim, arabamız askeri bir araç, asker sabahın köründe yolda dur diyor; Üstad da duruyor. Bana şimdi trilyonlar değil dünyayı verseler durduramam Üstadı...

Orada bir şey oldu... Araba fren yapıp tam durmadan çıktığımdan dolayı adımımı atar atmaz hendeğe yuvarlandım ben... Onun için önce sivil arkadaşlar ellerini öptüler, sonra ben öptüm Üstadın elini... Sevdî yüzümüzü okşadı. Mübarek Üstadın öyle bir bakışı vardı ki, hani güneş batarken sarı ışık huzmeleri akar ya; Üstadın gözlerinden de öyle huzmeler akıyordu. Ben öyle gördüm o anda.

Üstad "nereden haber aldınız?" dedi. "Oniki gündür Hulusi ağabeyin dersini dinliyoruz. Dün akşam Bayram ağabey geldi haber verdi üstadım" dedim. Üstad tebessüm etti. Çünkü gelen Mahmut Çalışkan'mış. Üstad onun için tebessüm ediyordu. Tekrar okşayarak "seni Risale-i Nur talebesi olarak kabul ediyorum" dedi.

O arada garip bir şey daha oldu... Üstadın elinin üstünün tamamen kan olduğunu gördük biz... Üstad elindeki kana çok baktı ve "bu nereden geldi?" dedi. Biz kan aramaya başladık. Meğer bendenmiş... Ben araba daha tam olarak durmadan indiğimden dolayı hendeğe düşünce sağ elimin başparmağı yarılmış. Çakmak taşı yarımış... Elini öptüğüm sırada bulaşmış. Üstada parmağımı gösterince "nasıl odu?" dedi. "Araba tam fren yapmadan ben inmeye kalktım ve hendeğe yuvarlandım üstadım" deyince tekrar elleriyle şefkatle yüzümü avuçlarına alarak okşadı.

Bu kanın benim için bir hikmeti vardı. Rüyamda Bizim bir komşumuzun evinin avlusunda Üstad annemin entarisi ile duruyordu. Ben "anne İsa Aleyhisselam gelmiş ben ona ibrik ve abdest suyu götürceğim" diyordum. Üstad, "senin anneni, babanı, hatta kardeşini nur talebesi olarak kabul ettim. Seninle annen cihetiyle akrabayız" dedi. Benim Müşerref diye bir kız kardeşim vardı. Ama beynamaz, ara sıra kılırdı... Fakat kahraman... Evimiz jandarma tarafından basıldığında kahramanlık gösteriyordu. İşte bu 'hatta' üzerinde durmuştum ben.

Sonra Zübeyir ağabey işaret etti. Üstad önde, biz arkada Eskişehir'in dışına kadar geldik. Eskişehir'e girerken orda bir daha Üstadı durdurdular. Biz tekrar elini öptük. Üstad Yıldız Oteline kadar gitti. Orada da Üstadı karşıladılar. Üstad Otele girerken ellerini avuçları yüzüne doğru bakacak şekilde ileri geri hareket ettirerek Hulusi ağabeye ve cemaati selamladı ve halka arkasını dönmeden araka arkaya gitti. Kalbimdeki hicran ateşiyle kaldığım pansiyona döndüm. Üstadla ilk karşılaşmam böyle olmuştu.

ÜSTAD BİTKİN ÇOK HASTA VE GÖZLERİ YAŞLI İDİ

Üstadla ikincisi görüşmem 1959 yılında vefatından altı ay önce Isparta'da olmuştu. Isparta'ya üç arkadaşı Nevşehirli Memduh Özçelik ve Ankara'da taksi şoförlüğü yapan Niğdeli Bahaddin ile beraber gittik. Üstad, bitkin, çok hastaydı ve gözleri yaşlı idi. Biz iki kişi elini öptük, Üstadın önüne oturduk. Sağlık memuru olan Memduh kapıdan bir baktı, Üstadı görünce öyle bir çığlık attı ki çok yüksek bir sesle ağlayarak uzaklaştı çıktı gitti. Giremedi içeri... Üstad, O da gelsin dedi. O da geldi ve Üstadın elini öptü bizim gibi oturdu.

Zübeyir ağabey kulağını Üstada yaşlaştırarak dinliyor sonra bize aktarıyordu. "Sizleri Risale-i Nur'un has şakirtleri olarak kabul ediyorum. Benim hastalığımı kimseye söylemeyin" dedi Üstad. Ben bunu, Üstadın, ehl-i dünyaya karşı Said ölüyormuş dedirtmemek için söylediğini anladım. Ayrılırken tekrar mübarek elini öptük. Üstadın elinin üstü o kardeşin gözyaşları ile tamamen ıslanmıştı.

BEYRUT PALAS OTELİNDE ÜSTAD'LA AYNI KATTA KALDIM

Üstad Hazretleriyle üçüncü ve son görüşmem 1959 senesinde vefatından üç ay kadar önce Ankara Beyrut Palas Otelinde olmuştu. Tam yılbaşı sıralarıydı. Ben Üstadın geleceğini önceden duyduğum için otelde bir oda tutmuş, müşteri sıfatıyla kalmaya başlamıştım. Hem de aynı katta en üstte... Üstad Hazretlerinin bu ziyaretinde Mehmet Kayalar ağabey de davetliydi. Emirdağ Lâhikasındaki son mektup burada yazıldı. Üstadın bu ziyareti toplam 5-6 gün sürmüştü... Ben altı yedi gün orada kaldım o zaman... Yalnız Üstad'ın arada İstanbul'a ve Eskişehir'e gidip gelmeleri vardır. Tarihçe-i Hayattaki İbrahim Canan'ın çektiği fotoğraf da bu ziyaret yelpazesi sırasında otelden Konya'ya doğru son çıkışında vuku bulmuştur.

Said Özdemir ve Hasan Okur

Otelde Yaşadıklarım Ve Müşahedelerim Şöyledir:

Üstad Hazretleri, Zübeyir ağabey vasıtasıyla Diyarbakır'da bulunan Mehmet Kayalar ağabeyi Ankara'ya davet ediyor. Zübeyir ağabey Kayalar ağabeyi telefonla arıyor. Kayalar ağabey: "Kardeşim tren bileti aldım, Ankara'ya gideceğim" diyor. Zübeyir ağabey "Abi Üstad Ankara'ya geliyor, sen tren biletini iptal et, uçakla Ankara'ya gel" diyor. Nitekim öyle oldu...

Üstad Ankara'ya gelirken kendisini Gölbaşı'nda karşılamıştık. Üstad geldiğinde ben otelde kalıyordum, ama müşteri olarak. Üstad gelmeden önce, Tarihçe-i Hayattaki fotoğrafta başı görülen Ankara İrtica Masası Şefi Abdülkadir Denizlioğlu ve polisler tek tek oteldekileri indirdi. Ben müşteri olduğum için içerde kaldım. Her taraf polis ve gazeteci kaynıyordu. Gazeteciler, bilhassa milletvekili olduğu için Tahsin Tola ağabeyin fotoğrafını çekmek istiyorlardı. Onu arıyorlardı hep.

Bu arada polisin biri gece saat 0,3'de Üstad'ın odasına "illa ben de içeri girip bakacağım" diye tutturdu. Ben de, "ne söyleyeceksen bana söyle, ben, istediğini içeriye iletirim" dedim. Bunun üzerine "seninle benim ne farkım var?" dedi. "Benim içeriye ünsiyetim var, senin yok" dedim. Biz böyle mücadele ederken Kırşehirli ehl-i insaf Hüsnü isminde bir polis memuru bu münasebetsizi kolundan tutup, "yaptığın işe bak" deyip onu çaktı götürdü. Allah ondan razı olsun...

Üstad otelin en üst katında güney batıya bakan bir odaya yerleşti. Benim tuttuğum oda da aynı katta. Zübeyir ağabey içerde üstadın yanında... O içerden tutuyor kapıyı ben de dışarıdan. Üstad otelde bir buçuk saat istirahata çekildi. Zübeyir Ağabey, "bir saat sonra beni uyandırın, Üstad bir buçuk saatten fazla yatmaz" dedi. Biz de öyle yaptık.

Sabah biz Üstadın dersinde bulunduk, kendi odasında. Atif Ural'ın büyük kardeşi Kemal Ural da vardı. Zübeyir ağabey diğer odadaydı. Kayalar ağabey daha gelmemişti, Üstad'ın ilk günüydü.

Üstad sabah erkenden kahvaltı yaptı. Ben evden Üstad'ın abdest alması için kalaylı bir bakır leğenim vardı onu getirmiştim. Bir de çay bardağı götürdüm. Ortasından kuşaklı bir bardak... Zübeyir ağabeye dedim ki, "Üstad benim bardağımdan bir çay içsin, teberrüken saklayayım." "Kardeşim Üstad kimsenin bardağından çay içmez" dedi. Sonra Zübeyir ağabey bardağı görünce, "bundan içer Üstad'ın bardağı ile aynı" dedi. Meğer Üstad'ın bardağı da öyle kuşaklı imiş. Şimdi benim bütün bardaklarım kırıldı, iki tane kaldı. Onları muhafaza ediyorum.

Orada Ayaktayız. Mustafa Sungur Ağabey, beni Üstad'a göstererek, "Efendim, bu kardeşimiz ve arkadaşları Nevşehir'de dersane-i Nuriye açmıştır" dedi. Üstad tebessüm ederek, sağ elinin şahadet parmağını bana doğru uzattı: "Kardeşim, senin bana karşı çok fazla hüsn-ü zannın var. Kardeşim ben hiçim" dedi. Sonra, elleriyle sağlı sollu cübbesinin iki yakasını tutarak, ayak topuklarını kaldırıp, ayaklarının ön parmak uçlarına doğru dikilip, tekrar yere basarak, sevincinden hem çırpınıyor, hem de; "İşte bak, ben bir hiçim. İşte bak, ben bir hiçim" diye nazarları Risale-i Nur'a çeviriyordu. Hem memnuniyetinden böyle iltifatlar ediyor; hem de, benim kendisine olan aşırı hüsn-ü zannımı tadile çalışıyordu.

Sonra ertesi gün Kayalar ağabey geldi. Üstatla bitişik olan yan odada kalıyordu. Fakat mübarek müthiş bir şekilde horlamaya başladı. Ben hemen göğsünden hafifçe dokunarak "ağabey bir emrin var mı?" diye uyandırdım. Yoksa Üstad'ı uyandıracak... Mübarek kalktı karyolaya oturdu. O da anlamıştı... Parmağını bana doğru uzatarak, "hah kardeşim işte ben böyle nur talebesi isterim" dedi. Bir daha da uyumadı artık.

"O gün Sabahleyin Üstad İstanbul'a gitmek için kapıdan dışarı çıktı. Erken gittiği için ortalıkta dolaşan yoktu. Üstad kapıdan çıktı. Elini omzuma koydu. Üstad'ı merdivenin başına kadar getirdim. Ben o zamanlar spor yapardım. Dolayısıyla 95-100 kiloluk adamları bilek güreşinde yenerdim. Üstad'ı tüy gibi kaldırmak istiyordum. Ama Üstad, "kardeşim benim omuzlarımda kulunç var ağrıyor" deyince ben Üstadı omzuma doğru, sağ tarafıma yasladım öyle indirdim. Arabaya bindirdik ve yorganını sardık. Üstad İstanbul'a gitti. Biz Dr. Tahsin Tola ve Said Özdemir ağabey ile beraber hemen bir araba çevirdik ve 40 km. kadar uğurladık. Orada polis ekibi bizim arabamızı durdurdu. Üstadımız son süratle uzaklaşıyordu. Gözden kayboluncaya kadar bekledikten sonra Ankara'ya döndük. Üstad gitti ama tekrar geldi.

"Üstad Hazretleri ikinci defa tahminen 28-29 Aralık'ta Ankara'ya teşrif ettiler... Bu arada kendisini pek çok siyasî ve idarî bürokrat ile çok sayıda Nur talebesi ve ehl-i iman ziyaret ettiler. Tabi bunlar Üstadın odasının önünde değil aşağıda tabanda oluyordu.

Emirdağ Lahikasının en sonundaki, Üstadın son mektubu gece saat 03,30-04,00 sıralarında yazıldı. Üstadın yanında Mehmet Kayalar, Said Özdemir, Dr. Tahsin Tola, Zübeyir, Ceylan, Salih Özcan ağabeyleri olduğunu hatırlıyorum. Ben o sırada içerde bulunamadım. Kapının önündeydim. O zaman genç sayılırdım.

OTELDEKİ POLİS VE GAZETECİLER

Otelde her taraf polis ve gazeteci kaynıyordu. O İrtica Şefi Polis Abdülkadir Denizlioğlu, Üstad'ın teşrif ettiği günün akşamı bulunduğumuz kata çıkarak bana: "Biz senin kim olduğunu biliyoruz, sen buraya uygun olup olmayan insanların bizden daha iyi bilirsin, bizim maksadımız güvenlidir, onun için buranın güvenliğini sana bırakıyorum, bize yardımcı olabilirsin" demişti. Milliyet'ten bir gazeteci fotoğraf çekmek için uğraşıyordu benim kaldığım koridorda... Onu oraya yukarıya polisler çıkartmışlar veya göz yummuşlar mahsus. Ben sivil giyimliydim. Ona, "hayrola ne var?" dedim. O da "bir fotoğrafını alacaktım, çantada keklik olarak arşivleyecektim" dedi. "Sen ne yapıyorsun, emniyet yasak etmiş" dedim. "Desene bize burada hikâye yok" dedi. Ben de "koleksiyonlarda çok onları oku" dedim. Meğer beni polis biliyormuş, gitti... Arkadan polis Abdülkadir geldi: "Kardeşim bu gazeteci milletini kapıdan kovarsın pencereden gelir; pencereden kovarsın bacadan gelir" dedi. Haberleri yokmuş gibi mahcup vaziyette davranıyordu.

Tercuman, Son Havadis gibi bize müzahir olanlar biraz daha tebessümle bakıyorlardı. Bana ne iş yaptığımı sorduklarında tabii o gün için astsubayım demedim. Serbest çalışıyorum dedim. Hürriyet'in muhabirine: "Üstad size hakkını helal ediyor. Üstadın neşir organı yoktur. Siz menfi olarak yalan yanlış yazıyorsunuz. Sizin gazetenizi okuyanlar Risale-i Nur'u merak ediyorlar ve elde edip okuyorlar. Onun neşirini sağlıyorsunuz" dedim. O zaman Hürriyet muhabiri alt dudağını ısırıp dişlemeye başladı. Biz ne yapıyormuşuz meğer gibi...

Üstad'ın gece saat 03'de tuvalete gitme ihtiyacı oluyor... Yeşil gözlü bir polis de koridordaki o masanın etrafında oturuyordu. Ben de onun ilerisindeyim... Üstad, pür heybetle sanki kükreyerek geçti oradan. Polis bunu böyle gördü. Son zamanlarında iyice yaşlılık dönemlerinde ehl-i dünyaya karşı böyle yürümüştü Üstad. Hani Hz. Peygamberin düşmana korku salmak için sahabelere heybetli yürüme müsaadesi var ya; Üstad da aynen o tarzda yürüyordu. Etrafa heybet saçıyordu... Hâlbuki Üstad'ın son anları...

FOTOĞRAFI İBRAHİM CANAN SAİD AĞABEYLE ANLAŞARAK ÇEKTİ

Tarihçe-i Hayat'ta yer alan bu fotoğrafın çekiliş anını, 30 Aralık 1959 Cumartesi günü, sabah saat 08 olarak hatırlıyorum. Üstad en son otelden ayrılırken çekildi. İbrahim Canan ve Said Özdemir ağabey Üstadın fotoğrafını alalım diye anlaşmışlar. Benim de haberim vardı amma telaşeden unuttum.

Üstad gideceği zaman baktım kapının önünde bir yığılma var. Koluna girecekler. Tahsin Tola ağabeyin bir şeyden haberi yok. Said ağabeyin haberi var. Zaten tebessüm etmesinden bellidir. Biz ihlâsa zarar vermesin diye uzaklaştık.

Bir kolunda Tahsin Tola, diğer kolunda Said Özdemir olmak üzere merdivenin başına geldi durdu Üstad. En üst kattan iniliyor. Orada "beni geçen defa birisi indirmişti o kimdi?" diye soruyor. Beni arıyor Üstad. İhlâs kahramanı, Kara Melek Tahsin Tola hemen "kimdi o nerde" diye nefesi kesilircesine aramaya başladı. Baktım beni arıyor. "O bendim efendim" dedim. Çekildi, yerine ben geçtim. Üstad elini omzuma koydu. Merdivenden iniyoruz. Benimle gelen Yalvaç'lı Fahri Türkmenoğlu diye birisi o merdivenin boşluğunda şöyle durdu yaslandı. Üstad onun başını şöyle bir okşadı. Orada bir kadın Üstad'ın elini öpmek için elini uzattı. Müşteri veya polisti, bilmiyorum. Ben hemen, yapma diye kestim. Sungur ağabey arkadan geliyor.

Hasan Okur İzmir'de Nur Talebeleriyle

Fotoğraftaki o sepetli arkadaş, Hulusi Ok, ta yukarıda başladı... Üstadla ikimizin arasına soktu başını; "abi ne olur ben de biraz taşıyayım, abi ne olur..." demeye başladı. Ta merdivenin başından itibaren... Üstad başını omzuma dayamış durumda iniyoruz... Baktım Üstad rahatsız olacak, yavaşça çıktım, ona verdim Üstad'ı. Hâlbuki ben Kayalar ağabeyi uyandırmışım. Nurun en büyük kahraman insanını horluyor diye uyandırmışım. Mübarek adam bu sepet değil ki... Ben kendiliğimden de Üstad'ı taşıyayım diye oraya varmadım. Üstad tabana inince gazetecilerin hücumuna karşı eğri büğrü oradan inerken İbrahim Canan orada düşmeye bastı. Üstad eliyle şöyle bir kavis çizerek kesme işareti yaptı ama fotoğraf da öylece çekilmiş oldu.

Üsküdar'da ders anında 300 kişinin içinde Sungur ağabey, "Hasan kardeş kemal-i şefkatinden Üstad'ı Hulusi'ye verdi" dedi. Hâlbuki Üstadı, rahatsız olmasın diye verdim ben. Zübeyir ağabey ise, "kardeşim, bir kumandan güvendiği birisine, sen burada nöbet bekle dediğinde, nöbette iken vazifesini başkasına mı devreder. Varsın rahatsız etsin" diye sitem etmişti. Zübeyir ağabey böyle müdebbir bir ağabeyimizdi. Ne varsa her şey onda vardı.

Fotoğraftaki isimler şunlardır: Bediüzzaman Said Nursi; Said Özdemir; elinde sepet olan Hulusi Ok; arkasındaki Hasan Okur. Üstadın arkasındaki kısa boylu kişi Eskişehirli Ali Rıza Öztürk; Uzun boylusu Mehmet Günay Tümer, Atif Ural'ın kayınbiraderi, sonradan Prof. oldu, trafik kazasında vefat etti; sadece başı görülen, Ankara İrtica Masası Şefi Abdülkadir Denizlioğlu; başı öne eğik olan Emirdağlı Nureddin Benli.

ANKARA, İSTANBUL, EDİRNE, NEVŞEHİR

1955'de Risale-i Nur'u Ankara'da tanıdıktan sonra kitapların tab işlerinde yardımcı olurum. Çatı katında teksir yapardık. Yer tahta, üstünde kilim... Sabah namazından sonra kolumuzu yastık, ceketimizi yorgan yaparak yatarız. Başka bir şey yok... Ne kadar uyuyabilirsek... Oradan mesaiye giderdik biz çalışanlar. O zaman gizlilik esası vardı. Mustafa Türkmenoğlu tashihten çok iyi anlardı. Onun edebiyatı iyiydi. Noktalamaları o yapardı. Bir de Gazi Lisesi Edebiyat Öğretmeni Cemal Bey diye birisi vardı. Türkmenoğlu, kitapların en son tashihtini O Cemal Bey'e götürür ona yaptırırdı. İmlayı en son O kontrol ederdi. Öğretmen Cemal Bey çok mütevazı bir insandı. Risale-i Nur'da hiç noktalama virgülleme hatası yoktur. Tâhirî ağabeyle de basardık. Tâhirî ağabey geldiğinde bir gün hadi yemeğe buyrun diyorlar. "Ben aşağıda yedim" diyor. Yalan değil, meğer İstanbul'da yediğini söylüyor. İstanbul'da rakım sıfır, Ankara'da 800. Ben Tâhirî ağabeyin çıkınında kurmuş zeytinleri ve yufka ekmekler görürdüm. Her defasında Bismillah der, her lokmasında elhamdülillah diyerek ağır ağır yerdi.

1963'de İstanbul Hadımköy'de astsubay olarak görev yaparken pansiyonda kalıyordum. Hafta sonlarında ise Zübeyir ağabey, Fırıncı, Kutlular, Birinci olarak

Kirazlımescid 46 numarada beraber kalıyorduk. Bu dokuz ay kadar sürmüştü. Bekârdım o zaman.

Orada Zübeyir ağabeyin nasıl bir müdebbir olduğunu çok yakından görmüş, tanımıştım. Kitap tashihatını beraber yapardık. O, Risale-i Nur'u hece vezni ile ağır ağır okurdu. "Bis-mil-lah her hay-rın ba-şı-dır" diye. Biz takip ederdik. Bazen, mesela, "bu" kelimesini "şu" okur... Doğru okudum mu kardeşim diye bizim uyuyup uyumadığımızı, içimizin geçip geçmediğini kontrol ederdi. Abi şöyle doğrusu deyince hah tamam kardeşim diyordu. O, böyle bir müdebbirdi. Diyelim, 20 sayfa forma bitecek sabahleyin matbaaya verilecek; bitmeden yatılmazdı.

1964'de daha ihtilalin havasının devam ettiği bir dönemde benim Edirne'ye tayinim çıktı. Giderken yanımda bir takip kitap vardı. Otobüse binerken birisi "bunda ne var" dedi. "Kitap var" dedim. Ben onu muavin sanmıştım, meğer polismiş. Verdim kitap kolisini, ben onları muavin bagaja koyuyor sandım. Edirne'ye vardık indim. Fakat kitaplar yok ortada... Ben hassas bir insanım, bu benim kanıma dokundu. O zaman 610 lira maaş alıyordum, maaşımın tamamını vererek iki koli kitap aldım ve bir kahvede halka dağıttım. Parasını verenden aldım, vermeyenden sonra verirsin diye yine kitap verdim.

Edirne'ye ilk vardığımda "Yâ Rab bana burada hizmet-i Kur'aniyeyi yaymak için bir fütihat nasip eyle" diye dua ettim. Orada hizmetlerimiz oldu elhamdülillah.

Az önce bahsettiğim, hemşerim Hüsameddin Turgut memleketimiz Nevşehir'de bir avcı ile tanışmış. Babayiğit bir adamla... Fakat kitap falan verememiş. İzinli olarak Nevşehir'e gittiğimde bana onun adresini verdi. Ben doğru onun bulunduğu bir kahvenin üstündeki yere gittim. Hasırların üzerine avcılar oturmuş. Bu avcılarda acaip bir samimiyet vardır. O kadar çok hüsn-ü kabül gösterdiler ki bize; ben Risale-i Nur'dan bahsettikçe dört köşe oluyorlardı. Ben bunlara kitaplar verdim. Nevşehir'de Risale-i Nur hizmetleri ilk defa böyle başlamış oldu. Ben her izin aldığımda bir ay geceli gündüzlü Nevşehir'de hizmeti anlatmaya başlamıştım. Ama biraz avam tabakası olduğu için Risale-i Nur'un ağıdalı kelimelerini pek anlayamıyorlar, bana sen anlat diyorlardı. Biz Risale-i Nur'dan bir çeşni yaparak anlatıyorduk.

Bizim Nevşehir/Nar'da kayadan oyma evler vardır. Yazın sıcaklık 15 derece, kışın da 12-13 derece olur. Soba filan yok, mangalla filan idare edilirdi. Altta hasır, üstte kilim vardı. Biz fakir bir aileydik. Nevşehir'den 25-30 kişi geliyorlar, diz çöküp oturuyorlar. O zaman gaz lambası vardı. Artık cemaat devamlı gelmeye başladıkça Allah'a yalvarıp; "Yâ Rab bana ne yaparsan yap, bu cemaat korkup kaçmasın" diye dua ediyordum. Çünkü o zaman mütemadiyen yakalanma, basılma hadiseleri oluyordu Türkiye'de. Allah bu duamı kabül etti ki gözünün üstünde kaşın var diyen olmadı. Başıma hiçbir şey gelmedi kader öyle muhafaza etti. Mesela, Nevşehir'de araba işletmeciliği ilerde olduğu için levhalar yazıyorduk. "Ey Âlem-i İslam Uyan Kur'ana sarıl. Bediüzzaman" arabaların önlerine bu levhaları Nevşehirililer asıyorlardı.

Son olarak âcizane bir tavsiyem olacak: Risale-i Nur hizmetinde insanlar bilhassa kitapla tanışması lazım. Tren yolculuğunda nasıl ki çok iyi anlatan, iyi anlaşılan bir yol arkadaşı olduğunda o yolun nasıl geçtiğini bilemiyorsak; kitapla da bu yolculuk yapılmalı. İnsanlar bu kadar vaaz dinliyor, ama akılda kalsaydı bu millet bu hale gelmezdi. Demek ki insanlara kitap vereceksin ki aldığı eğitim kalıcı olsun. Bütün ağabeyler de böyle yapmıştır. Hizmette bir inkişaf olmuşsa, bu kitap okuma sayesinde olmuştur. Diğer hizmetler, dersler, kitap gibi kalıcı olmuyor.